

1.1. Az evolúciós rendszerünk felépítése és működése

Az ember élőlény; így kétségtelenül az élet jelensége működik benne; az élet élni akar, fenn akar maradni, ez nyilvánvaló, ez az ÉLET legfőbb tulajdonsága, lényege. Az evolúció feladata, hogy ezt segítse, azáltal, hogy segítségével mindig a legéletképesebb egyedek és fajok viszik tovább az életet, az adott helyen fennálló körülményekhez a legsikeresebben alkalmazkodva. Az evolúció folyamatában választódnak ki a legalkalmazkodóbb, legéletképesebb egyedek és fajok.

Így nyilvánvaló, hogy az evolúciót segítő emberi jelenségek, megnyilvánulások a legfontosabbak a túlélésünk számára, az élet folytatódása számára. Ezek képezik a legnagyobb értéket a földi életben, az emberi társadalomban is.

A legfontosabb ilyen jelenség az erkölcs.

Az embert tehát az evolúciós (az életfenntartó) ösztönei és az erkölcsi vezérlik abba az irányba, amely a legkedvezőbb az élet fennmaradása számára; az ösztönök szabják meg a helyes út irányát, és az erkölcsösség az, amely rajta tart minket a helyes, erkölcsös, de mindig nehezebb, áldozatosabb úton.

1.1.1. Az ösztöneinkről

Az evolúciós létfenntartó ösztönök vágyakat hoznak létre a fejlett élőlényekben, így az emberben is, avégett, hogy az élőlényeket, köztük az embert, rákényszerítsék, hogy az evolúció, az élet fennmaradása szempontjából fontos tennivalókat végrehajtsák. Ezek a vágyak átfogják az emberi élet egészét, tehát többet jelentenek a táplálkozási, a nemi, a lakhatási igényeknél, és kiterjednek az emberek egymás közti kapcsolataira, főként a falka-ösztön (a közösségképzési ösztön) és a rangsor-ösztön által támogatott igényekre és erényekre.

A rangsor-ösztön gyakorlati megvalósulása az én rendszeremben az "önbecsülési kényszer" nevet kapta, mert ez hűen leírja ennek az ösztönnek a működését; a falka-ösztön pedig a "közösségi ösztön" elnevezést.

Az evolúció az állati típusú élőlények esetében a vágyak által keltett hajtóerő által működik.

A vágyak által keltett hajtóerő arra sarkallja az élőlényt, hogy minél jobb közérzetet teremtsen magának, tehát minél hamarabb kielégítse ezeket a vágyakat lelki síkon örömmel, boldogsággal, büszkeséggel, sikerélményekkel stb., illetve testi síkon élvezettel, testi elégedettséggel, kielégüléssel.

Az evolúció azonban az élvezetek, az örömök megszerzését természetesen olyan feltételekkel kapcsolta össze, amelyek előnyösek az élet fenntartása szempontjából. A vágyak kielégítésének, az evolúciós jutalom-érzések megszerzésének az az ára, hogy az ösztönök által meghatározott, az élet fenntartása számára legfontosabb tennivalókat elvégezzük. Ezután már megkapjuk az evolúciós jutalmazó érzéseket, a lelki-érzelmi élvezeteket, az örömet, boldogságot, stb., és a testi élvezeteket, elégedettséget, kielégülést.

Az emberi elme megjelenésével viszont lehetővé vált, hogy az evolúciós jutalmazó érzéseket, amelyek bennünk a legnagyobb testi-lelki örömet idézik elő, ne csak erkölcsös módon, a velük járó nehézségeket felvállalva, hanem erkölcstelenül, csaló módon, a könnyebb utat választva is megszerezhessük, még ha csak átmenetileg, rövidebb-hosszabb időre is.

Az erkölcsös út (a helyes út) az életfenntartó ösztönök késztetéseinek végrehajtását, az élet fennmaradása igényei által meghatározott tennivalók elvégzését, az ezekkel járó nehézségek

A vágyaink kielégítésének a feltétele az életfenntartó ösztöneink késztetéseinek a végrehajtása volt, az ember előtti élőlényeknél ez ma is zavartalanul folyik. Minthogy azonban a vágyaink – szükségszerűen! – életünk legkellemesebb érzéseit jelentik, ez sajnos

arra csábítja az embert, hogy arra törekedjék, hogy minden áron megszerezze ezeket az érzéseket, hogy mindenképpen átélhesse ezeket az érzéseket, az ösztöneink által megszabott feltételek teljesítése nélkül is. A vágy minden lehetőséget megragad, ha nem szabunk korlátokat számára...

Ez pedig már alapvetően eltér a vágyak eredeti feladatkörétől!

Tehát a vágyaink hedonista, elvtelen, öncélú csábítása lett az oka minden bűnünknek, minden rosszra csábító késztetésünknek.

1.1.2.2. A jóra vivő ösztönös késztetéseink

Az ösztönös késztetéseket, amelyek az élet fenntartását szolgálják, csekélységem jóravivő ösztönös késztetéseknek nevezi. Aki ezeknek a jóra vivő késztetéseknek engedelmeskedik és felvállalja a végrehajtásukkal járó nehézségeket, az megmarad a helyes, erkölcsös úton.

1.1.2.3. A rosszra csábító késztetéseink

A „könnyebb út”-hoz vezető elvtelen, hedonista, opportunisták késztetéseket nevezem rosszra vivő késztetéseknek.

Ha a rosszra vivő késztetések győznek és a vágyaink elvtelen uralma alá kerülünk, akkor az emberi erkölcstelenség állapotát valósítjuk meg.

1.1.2.4. Az erkölcstelenség

Az emberi erkölcstelenségről akkor beszélünk, ha az evolúciós jutalom-érzéseket csupán az élvezetek, az örömök megszerzéséért hajszoljuk, anélkül, hogy teljesítenénk a jutalom-érzések megszerzésének az evolúciós feltételeit; tehát az életfenntartó ösztönök késztetéseinek a végrehajtását és a végrehajtással járó nehézségeket és áldozatokat nem vállaljuk fel.

Az emberi erkölcstelenség (más szóval az erkölcsi gyengeség, az erkölcsi esendőség) tehát az, amikor hagyjuk, hogy a vágyaink (amelyek az élvezeteket és az örömeket akarják mindenáron megszerezni) vegyék át az irányítást a lelkünkben, és így a vágyaink kielégítése öncélúvá válik! Így aztán csak hajszoljuk az élvezeteket, az örömet, de az erkölcsi kötelességeinket nem teljesítjük, és nem vállaljuk fel az ezekkel a kötelességekkel mindig együtt járó feladatokat, nehézségeket, áldozatokat.

Vagyis ezáltal a helyes út helyett nyilvánvalóan a "könnyebb útra" tévedünk, erkölcsileg „eltévedünk”.

Világi fogalommal az erkölcstelenséget esendőségnek, erkölcsi gyengeségnek nevezzük.

Eközben rosszabbodik a lelkiismeretünk, mert hiszen így nem teljesítjük a legfőbb kötelességünket: az élet fenntartását.

1.1.3. Az erkölcs

Az erkölcs az evolúció során alakult ki, hogy kiküszöbölje a rosszra csábítható emberi természet káros hatásait, amelyek veszélybe sodorják az evolúciót, az élet fennmaradását. Az erkölcs tehát azt a rombolást ellensúlyozza, amelyet az ember hedonista, opportunisták, önámító-képmutató természete, öncélú élvezethajszolása okoz az evolúció hatékonyságában, ezáltal az élet fennmaradása esélyeiben.

Az erkölcsi követelmények függetlenek az emberi akarattól, tehát az erkölcs abszolút kategória. Az erkölcs nem alku kérdése, nem azonos a "társadalmi erkölcs"-nek (vagy

"bármilyen fajta erkölcs"-nek, pl. "társadalmi erkölcs"-nek vagy "közerkölcs"-nek) nevezett erkölcstelen kompromisszumokkal, normákkal.

Az erkölcs az emberi élet értelme, mert az erkölcs az élet fenntartása legfontosabb feltétele; a létfontosságú küzdelmünk a saját elfajult, elhatalmasodott vágyaink öncélú csábítása ellen, a "könnyebb út" kísértése ellen.

Az erkölcs a küzdelmünk a hamis örömszerzésünk ösztönös kényszere, a rosszra vivő ösztönös késztetések és az erkölcstelen „könnyebb út” választása ellen, az a törekvésünk, amellyel fellépünk az ellen, hogy a vágyaink önállóvá váljanak, elhatalmasodjanak felettünk.

Az erkölcs a létfontosságú küzdelmünk saját elfajult vágyaink ellen. Az erkölcs azt a rombolást ellensúlyozza, amelyet az ember hedonista, opportunistá, hazug, öncsaló-öntömjénező-képmutató természete okoz az evolúció hatékonyságában, ezáltal az élet fennmaradása esélyeiben."

A vágyainkat kielégíthetjük tisztességes, erkölcsös úton is, az életfenntartó ösztöneink késztetései megvalósításával, az ezekkel járó nehézségek felvállalásával; de hagyhatjuk magunkat elcsábítani a "könnyebb út" csábítása által is.

Ilyenkor csaló módon elhitetjük saját magunkkal és a külvilággal, hogy teljesítettük az evolúciós kötelezettségeinket, és (állítólag) a helyes úton járunk, de valójában semmit nem teszünk az evolúció sikeréért, az élet fennmaradásáért.

Ha nem engedelmessé válnak az életfenntartó ösztöneink késztetései, mert nem vállaljuk fel az ezekkel együtt járó nehézségeket, akkor nem a "helyes utat" követjük és a viselkedésünk, gondolkodásunk erkölcstelenné válik.

1.1.3.1. Tehát miért nehezebb mindig az erkölcsös út?

A nehezebb, de erkölcsös út azért nehezebb mindig a könnyebb (de erkölcstelen) útnál, mert az erkölcsös út mindig áldozatot és önkorlátozást kíván.

Egyrészt (a közösségi ösztön kielégítése érdekében) az önző egyéni érdekeink nagy részéről le kell mondanunk a közösség javára.

Másrészt (a rangsor-ösztön, vagyis az önbecsülési kényszer kielégítése érdekében) a közösségen belüli rangunkat a saját értékességünk tényleges növelésével, és nem a vetélytársak értékessége látszatának a csökkentésével érjük el (tehát rágalmozással, hiteltelenítéssel, szándékos tekintélyrombolással)!

A saját értékességünk tényleges növelése (munka, önképzés, küzdelem a saját lustaságunk ellen, erkölcsi esendőségünk ellen stb.) milliószor nehezebb, mint a vetélytársak aljas hiteltelenítése.

Emiatt nem terjed az erkölcsösség.

1.1.3.2. Mi is az az önámítás és a képmutatás?

Vajon honnan származik a szinte leküzdhetetlen késztetésünk a hamis önbecsülésre, pontosabban a hamis önbecsülés ösztönös kényszerére, és a hamis közösségi érzésre (hamis falka-ösztönre), pontosabban a hamis közösségi érzés ösztönös kényszerére?

Az élet fennmaradását az életfenntartó ösztönök késztetései segítik. Ezek a késztetések két alapvető csoportba oszthatók:

- az ún. közösséghez tartozás ösztönös kényszerére (a falka-kényszerre) és
- az ún. önbecsülés ösztönös kényszerére (a rangsor-kényszerre).

Ha ezeket a kényszereket lusták vagyunk a rendes, tisztességes, tehát erkölcsös úton kielégíteni, akkor az ún. erkölcsi könnyebb utat választjuk. Ez úgy zajlik, minden esetben, hogy csalunk, hazudunk; befelé magunkat az önámítással, öncsalással csapjuk be, kifelé, a közösséget pedig a képmutatással.

- A hamis közösségi érzés (a közösségért végzett hamis áldozat) úgy jön létre, hogy a közösség iránti hűségünket nem valós áldozatokkal próbáljuk meg bizonyítani, hanem csalással, hamis hűség felmutatásával. Tehát pl. kirekesztünk egyes embereket, közösségeket a saját közösségünkől, vagy veszélyesnek kiáltjuk ki őket, és haragot, gyűlöletet ébresztünk a közösségünk többi tagjában a szerencsétlen kirekesztettek ellen.

De mivel ezeket a kirekesztetteket általában bűnbaknak is megtesszük, egyúttal a hamis önbecsülés is megvalósul, mert a hamis önbecsülés készítése kielégítése egyik módja a bűnbakképzés, melynél másokat bűnbaknak kiáltunk ki, amely ezeknek az embereknek a közösségi rangját súlyosan csökkenti, és így mi magunk értékesebbnek, rangosabbnak látszunk.

Az önámítás és a képmutatás teljesen automatikusan, önkéntelenül megtörténik bennünk, ha hiányzik belőlünk az akarat, a törekvés az erkölcsösség betartására. Az önámítás-képmutatás jelenségét általában általános, faji, minden emberre jellemző vonásként nem ismerik el, pedig Konrad Lorenz minősítése itt is igaz, hogy „azok a vonások, amelyek minden kultúrában megjelennek, öröklött, faji vonások, és minden emberre vonatkoznak, minden embert jellemeznek!”

És hogy az evolúció rendszerében még jobban elhelyezzem az önámítás-képmutatást: átmenetileg meg tudjuk szerezni ezekkel a csalásokkal a mindenáron átélni vágyott érzéseket, a vágyainkat kielégítő evolúciós jutalom-érzéseket (élvezetek, örömök, stb.) , de ennek a csalásnak mindig ára van, mert a lelkiismeretünk lelki furdalással, és legtöbbször lelki eredetű betegségekkel büntet meg minket a jogtalanul megszerzett élvezetekért.

Tehát az emberi evolúció, az emberi túlélés alap-jelenségei, legbelsőbb fogalmai közé tartozó fogalom-párosról van szó.

Lényegében ez egy hamis, csaló eljárás, amelynek a létezését szinte minden ember tagadja a saját hamis önbecsülése miatt.

Pedig ennek a jelenségnek az elismerésén át vezet az út a valódi erkölcsözhöz!

Az 1600-as években élt Blaise Pascal, a híres fizikus, a sokoldalú zseni ezt „öntömjénezésnek (öndicsőítésnek)” nevezte;

Jean-Paul Sartre a „Létezik-e öncsalás?” című írásában mint „öncsalás”-t említi az önámítást;

Emily Pronin amerikai kutató csaknem 1000 fős, egyetemistákból álló mintán végzett felmérést, és szinte mindenki valamilyen mértékben önámítónak bizonyult a válaszai alapján.

Ezzel a fogalom-kettőssel és a hozzájuk kötődő hamis önbecsüléssel kapcsolatban Jézus szájába a következőt adták a Biblia írói: „Aki engem követni akar, annak meg kell tagadnia magát!” Vagyis meg kell tagadnia magában a minden emberben ott lakó hamisságot, csalási hajlamot, melyet a hamis önbecsülés és a hamis közösségi érzés készítése okoz, és amelyet az önámítás és a képmutatás elégít ki az általa elkövetett csalással, hazugsággal.

1.1.4. Az értékekről

Az értékek fogalma a fogalomtárból:

"Az értékek:

Minden, ami az élet fenntartása szempontjából hasznos, értéket képez. Valaminek az értékességét az dönti el, hogy mennyire hasznos az élet fennmaradása szempontjából. A legnagyobb értékek: az erkölcsösség, az igazságosság, a szolidaritás, a közösség számára hozott áldozat, a hűség, a szeretet, a szerénység, a méltányosság, az irgalom, az együttérzés, a boldogság, a szépség, az egészség, az ész, a bátorság, stb.

Az evolúció mindenek fölötti fontossága, mindent meghatározó volta tehát egyetemes: az élet evolúciója számára fontos és hasznos dolgok lehetnek csak értékesek. Az erkölcs és az értékek ugyanannak a jelenségnek a két oldalát jelentik. Az értékek képezik az irányelveket, míg az erkölcs azt, hogy a gyakorlatban hogyan, milyen módon vagyunk képesek, mennyire vagyunk hajlandók erkölcsösen igyekezve az értékek mentén élni.

Az értékek máshonnan szemlélve egyenlők az ideákkal, az intuíciókkal, amelyek az élet fennmaradása érdekében az ösztöneinkben létrejött, letisztult késztetések. Tehát Platón idealizmusa lényegében az emberiség akkori értékelmélete, az ideák az emberi élet fennmaradásához szükséges értékrendszer elemei, az ideákat nevezhetjük akár a letisztult ösztönös késztetéseknek is!

A legnagyobb értékeként felsorolt fogalmak is jól mutatják, mennyire a két fő életfenntartó ösztönös késztetésünk köré csoportosulnak a legfontosabb fogalmaink, és ez is bizonyítja, hogy az élet fennmaradása, tehát maga az élet a legfőbb érték, és mindazok a jelenségek és emberi tulajdonságok a legértékesebbek, amelyeken keresztül a közösségi ösztön és a rangsor ösztön követelményei megvalósulnak!

A közösségi ösztönhöz (a közösséghez tartozás ösztönös kényszeréhez) tartozó fogalmak a teljesség igénye nélkül:

- a közösséghez tartozás kényszere
- igazságosság
- szolidaritás
- a közösségért hozott áldozat
- hűség
- szeretet (szolidaritás)
- méltányosság
- irgalom,
- együttérzés
- megbocsájtás

A rangsor-ösztönhöz (az önbecsülés ösztönös kényszeréhez) kötődő fogalmak:

- rangsor-kényszer (önbecsülési kényszer)
- tisztesség (erkölcsösség)
- szerénység
- bátorság
- szépség
- erő
- egészség
- következetesség